

Šventoji Teresė iš Kalkutos (1910-1997)

Šventoji Motina Teresė iš Kalkutos taip pat siekė sujungti Eucharistijos kultą ir gailėstingumo darbus.

Sunkiąją misiją ji pradėjo šia iš esmės visa programa nusakančia malda: „Mano Dieve, nenoriu atsitraukti. Mano bendruomenė yra vargšai. Jų saugumas yra mano saugumas. Jų sveikata yra mano sveikata. Mano namai yra vargšų namai. Ne tiesiog tik vargšų, bet tu, prie kurių žmonės neprieina, bijodami nešvaros ir užsikrešti. Tu, kurie nesimeldžia bažnyčioje, nes neturi kuo apsivilkti. Tu, kurie išsitiesia gatvėse, žinodami, jog tuoj mirs, kai kiti pro juos praeina nerūpestingi ir išsiblaškę. Tu, kurie jau nebesugeba verkti, nes nebeturi ašarų.“

Tačiau kaipgi ji supras tą paslaptį ir kur suras jėgų su nepaprastai švelnia meile bučiuoti visus atstumtuosius? Vėliau ji aiškina savo seserims: „Ar matėte, su kokia meile, kaip jautriai kunigas elgiasi su Kristaus Kūnu per Mišias? Pasistenkite elgtis taip pat, kai einate į Širdies Namus, nes ten sutiksite Kristų po kenčiančiųjų išvaizda.“

Daugelis jų prisipažins, kad niekuomet taip iki galo ir nesuprato šio eucharistinio pasakymo, bylojančio apie „realų Jėzaus buvimą“ liečiant kenčiančius ligonius. Būtent šiuo nuostabiu „eucharistiniu sutapatinimu“ Motina Teresė aiškino savojo meilės instituto ypatingumą: „Pirmiausia mes esame vienuolės, o ne socialinės rūpybos darbuotojos, mokytojos, slaugės ar gydytojos. Skirtumas tarp mūsų ir socialinių darbuotojų tas, kad vieni veikia dėl kažko - daikto, veiklos, o mes veikiame dėl ko nors - žmogaus. Mes tarnaujame Jėzui per vargstančiuosius. Visa, ką darome, - malda, darbas, kančia - darome Jėzui. Be Jo mūsų gyvenimai neturi jokios prasmės, jokios motyvacijos. Jis paaukojo savo gyvenimą vardan mūsų. Jėzus yra mūsų gyvenimo paaikškinimas.“

„Vargingiausi iš vargingiausių“, kuriais seserys rūpinasi ir šiandien, yra dar negimę kūdikiai, kenčiantieji nuo išsigimimų, be globiai vaikai, netekėjusios merginos-motinos, atstumtos šeimų, raupsuotieji, prostitutės, kaliniai, valkatos, alkoholikai, turintieji rimtų negalių, psichiniai ligoniai, karo aukos, narkomanai, sergantieji AIDS, mirštantieji.

Tiems, kurie prašydavo Motinos Teresės detaliau apibūdinti jos programą ir paaikškinti, kaip ji suprantanti savo gailėstingumo darbų organizavimą, Motina Teresė atsakydavo, kad ji visuomet galvodavo apie tokią pat pradžią, tokią pat vidurį ir tokią pat baigtį:

Pradžia: „Visuomet pradėdame nuo to, kad išvalome išvienes: tokiu būdu pradėdame atverti savo širdis.“

Vidurys: „Myliu Jėzų visa širdimi ir visa esybe. Viską jam atida-viau, netgi savašias nuodėmes, ir Jis pripildė mane savosios meilės švelnumu. Dabar ir visados, priklausau visu savo kūnu ir siela manajam Nukryžiuotajam Sužadėtinui.“

Baigtis: «Dirbti vargšų pašventinimui, kad Dievui būtų duota šventųjų...“

Išties išpūdinga žvelgti į tokią šventąją, kuri gailėstingumo darbus suvokia kaip darbus, kuriais galima nutiesti tiesų eiti kelią, kelią, kuris prasideda pačiose kukliausiose vietose ir nuveda iki šlovingosios Rojaus buveinės.

